

MISTÄ LUOKASTA OVAT LÄHTÖISIN NYKYISET JA „TULEVAT” CAVAIGNACIT?

„Kun ilmaantuu oikea Cavaignac, niin taistelemme yhdessä teidän kanssanne, samoissa riveissä”, kirjoitti meitä tarkoittaen 80. numerossaan „Rabotshaja Gazeta”, sen samaisen menshevikkipuolueen äänenkannattaja, jonka jäsen ministeri Tsereteli meni surullisen kuuluisassa puheessaan niin pitkälle, että uhkasi riisua Pietarin työläiset aseista.

Mainittu „Rabotshaja Gazetan” sanonta paljastaa erikoisen havainnollisesti Venäjän molempien hallituspuolueiden, sekä menshevikkien että eserrien, perusvirheet ja ansaitsee sen tähden huomiota. Ette etsi Cavaignacia oikealla ajalla tai oikeasta paikasta — se on ministerien äänenkannattajan järkeilyjen sisältö.

Palauttakaamme mieleen Cavaignacin luokkamerkitys. Helmikuussa 1848 Ranskassa kukistettiin monarkia. Porvarilliset tasavaltalaiset tulivat valtaan. Samoin kuin meidän kadetit he tahtoivat „järjestystä”, tarkoittaen sillä joukkojen sortamisen monarkkisten välineiden — poliisilaitoksen, vakituisen sotaväen sekä etuoikeutetun virkamiehistön — ennalleen palauttamista ja lujittamista. Samoin kuin meidän kadetit hekin tahtoivat tehdä lopun vallankumouksesta ja vihasivat vallankumouksellista proletariaattia, jolla oli silloin vielä perin epäselvät „sosiaaliset” (t.s. sosialistiset) pyrinnot. Samoin kuin meidän kadetit he suhtautuivat armottoman vihamielisesti sellaiseen politiikkaan, että Ranskan vallankumous laajennettaisiin koko Eurooppaa käsittäväksi, että se muutettaisiin maailman proletaariseksi vallankumoukseksi. Samoin kuin meidän

kadetit he käyttivät taitavasti hyväkseen Louis Blanc'in pikkuporvarillista „sosialismia” ottaen hänet ministeriksi ja muuttaen hänet sosialististen työläisten johtajasta, mikä hän oli tahtonut olla, porvariston lisäkkeeksi, sen häntyriksi.

Tällaiset olivat hallitsevan luokan luokkaintressit, asenne ja politiikka.

Toisena yhteiskunnallisena perusvoimana oli horjuva, punaisen aaveen säikyttämä ja „anarkisteja” vastaan kohdistetuille huudoille altis pikkuporvaristo. Pikkuporvaristo, joka oli pyrinnoissään haaveksiva ja fraasi-„sosialistinen” ja nimitti mielellään itseään „sosialistiseksi demokratiaksi” (eserrät käyttävät nyt menshevikkien kanssa nimenomaan tätä termiäkin!), pelkäsi uskoutua vallankumouksellisen proletariaatin johdettavaksi eikä ymmärtänyt, että tämä pelko saattaa sen luottamaan porvaristoon. Sillä porvariston ja proletariaatin keskeisen ankan luokkataistelun yhteiskunnassa, varsinkin kun vallankumous kärjistää väistämättömästi tätä taistelua, *ei voi* olla „keskimmäistä” linjaa. Ja pikkuporvariston luokkasenteen ja pyrintöjen koko sisältönä on tahtoa mahdollonta, pyrkiä mahdollomaan, t.s. juuri sellaista „keskilinjaa” kohti.

Kolmantena ratkaisevana luokkavoimana oli proletariaatti, joka ei pyrkinyt „sovintoon” porvariston kanssa, vaan pyrki voittamaan sen, kehittämään pelottomasti vallankumousta eteenpäin ja vieläpä kansainvälisessä mitassa.

Tällainen oli se objektiivinen historiallinen maaperä, joka *synnytti* Cavaignacin. Epäröinti „syrjäytti” pikkuporvariston aktiivisen tekijän osasta, ja käyttäen hyväkseen sen pelkoa uskoutua proletaarien johdettavaksi ranskalainen kadetti kenraali Cavaignac pani toimeen Pariisin työläisten *aseistariisumisen* ja heidän joukkoteloituksia.

Vallankumous päättyi tähän historialliseen teloitukseen; määrällisesti vallitseva pikkuporvaristo oli ja pysyi poliittisesti voimattomana porvariston lisäkkeenä, ja kolmen vuoden kuluttua Ranskassa pystytettiin uudestaan keisarillinen monarkia erikoisen inhottavassa muodossa.

Tseretelin historiallinen puhe, jonka hän piti kesäkuun 11 päivänä ja joka oli ilmeisesti kadetti-Cavaignacien sanelema (ehkä suoraan porvarillisten ministerien sanelema tai ehkä välillisesti porvarillisen sanomalehdistön ja

porvarillisen yleisen mielipiteen kuiskuttama, sillä ei ole suurta eroa), tämä historiallinen puhe onkin sen tähden merkittävä, onkin sen tähden historiallinen, että Tsereteli *lörpötteli* verrattoman naiivisti julki koko pikkuporvariston, sekä eserräläisen että menshevistisen pikkuporvariston „salaisen taudin”. Tänä „salaisena tautina” on ensinnäkin täydellinen kyvyttömyys itsenäiseen politiikkaan; toiseksi pelko uskoutua vallankumouksellisen proletariaatin johdettavaksi ja kannattaa varauksettomasti *sen* itsenäistä politiikkaa; kolmanneksi tästä välttämättä seuraava luisuminen kadettien tai yleensä porvariston alaisuuteen (*t.s. Cavaignacien alaisuuteen*).

Juuri tämä on asian ydin. Ei Tseretelin eikä Tshernovin henkilökohtaisena kutsumuksena eikä Kerenskinkään kutsumuksena ole esiintyä Cavaignacin osassa — siihen löytyy toisia miehiä, jotka sanovat ajan tullen venäläisille Louis Blanc'eille: „väistykää”, — mutta Tseretelit ja Tshernovit ovat sellaisen pikkuporvarillisen politiikan johtomiehiä, joka tekee Cavaignacien ilmaantumisen mahdolliseksi ja välttämättömäksi.

„Kun ilmaantuu oikea Cavaignac, olemme kanssanne” — mainio lupaus, erinomainen aikomus! Vahinko vain, että siinä ilmenee hempeämieliselle tai aralle pikkuporvaristolle tyypillinen luokkataistelun ymmärtämättömyys. Sillä Cavaignac ei ole sattuma, hänen „ilmaantumisensa” ei ole yksityistapaus. Cavaignac on luokan (vastavallankumouksellisen porvariston) edustaja, sen politiikan toimeenpanija. Ja *nyt* te jo kannatatte nimenomaan tätä luokkaa, nimenomaan tätä politiikkaa, herrat eserrät ja menshevikit! Vaikka teillä on nykyisin maassa ilmeinen enemmistö, *te* annatte tälle luokalle ja sen politiikalle *vallitsevan aseman* hallituksessa, *t.s.* erinomaisen toimintaperustan.

Todellakin. Talonpoikaiston yleisvenäläisessä edustajakokouksessa eserrät olivat miltei kauttaaltaan vallitsevina. Työläisten ja sotilaiden edustajain yleisvenäläisessä edustajakokouksessa eserrien ja menshevikkien liitolla oli suuri enemmistö. Samoin Pietarin kaupunkipiirien duumien vaaleissa. Ilmeinen tosiasia on, että eserrät ja menshevikit ovat nyt hallitseva puolue. Ja tämä hallitseva puolue antaa vapaaehtoisesti vallan (enemmistön hallituksessa) *Cavaignacien puolueelle!*

Kyllä piruja löytyy, ollapa vain suo. Cavaignacien ilmaantuminen on turvattu, ollapa vain epäröivä, horjuva, vallankumouksen kehittämistä pelkäävä pikkuporvaristo.

Venäjällä on nyt paljon sellaista, mikä erottaa meidän vallankumouksemme vuoden 1848 Ranskan vallankumouksesta: imperialistinen sota, kehittyneempien (eikä takapajuisempien, kuten oli Ranskalla tuolloin) maiden naapurisuus, agraari- ja kansallisuusliike. Mutta tämä kaikki voi muuttaa vain Cavaignacien esiintymisen muotoa, hetkeä, ulkonaisia vaikuttimia j.n.e. Asian ydintä se ei voi muuttaa, sillä asian ytimenä on *luokkien keskinäissuhde*.

Puheissaan myös Louis Blanc oli yhtä kaukana Cavaignacista kuin taivas maasta. Myös Louis Blanc oli antanut suunnattoman määrän lupauksia „taistella samoissa riveissä” vallankumouksellisten työläisten rinnalla porvarillisia vastavallankumouksellisia vastaan. Eikä silti yksikään marxilainen historioitsija, ei yksikään sosialisti tohdi epäillä sitä, että nimenomaan Louis Blanc'ien heikkous, horjuvuus ja luottamus porvaristoa kohtaan synnyttivät Cavaignacin, turvasivat hänelle menestyksen.

Yksinomaan Venäjän vallankumouksellisten työläisten mielenlujudesta ja valppaudesta, heidän voimastaan riippuu, odottaako voitto vai häviö venäläisiä Cavaignaceja, joita kadettien johtaman venäläisen porvariston vastavallankumouksellisuus sekä eserrien ja menshevikkien pikkuporvarillisten puolueiden horjuvuus, pelokkuus ja epäröinti välttämättä synnyttää.